

Zijt gij gelukkig? Waarlijk gelukkig? : (Een openhartig gesprek van eenige vrienden.)

<https://hdl.handle.net/1874/355732>

gell

3

ZIJT GIJ GELUKKIG?

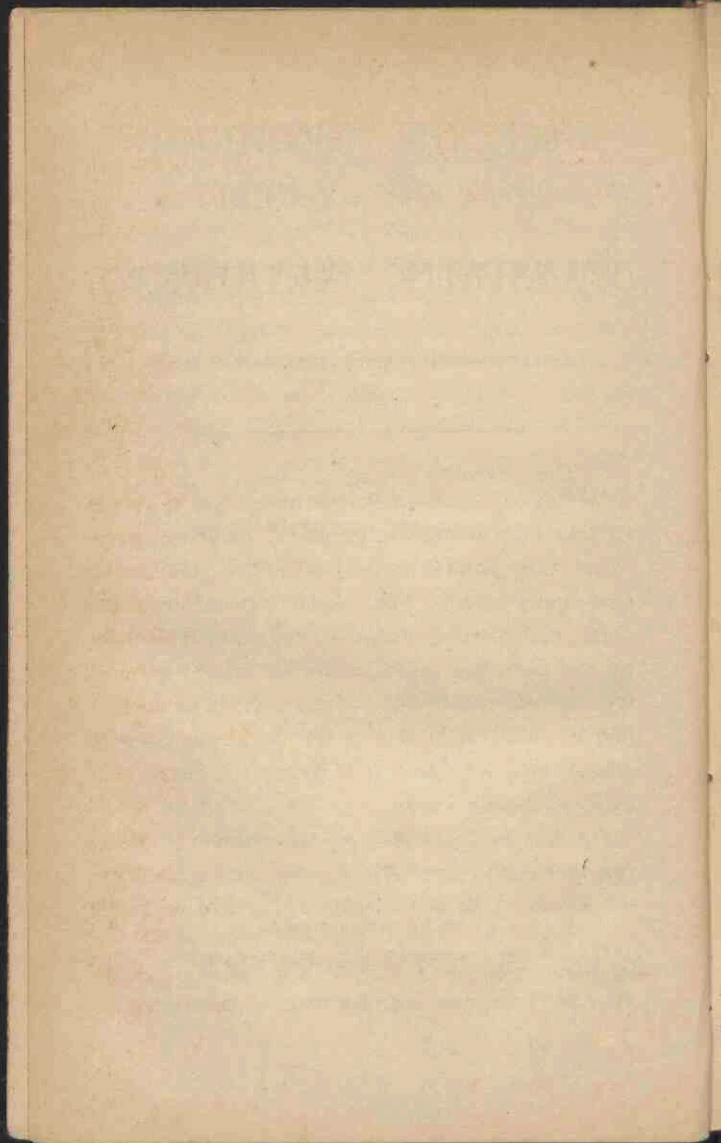
WAARLIJK GELUKKIG?

(Een openhartig gesprek van eenige vrienden.)

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN.

1852.

[103]

ZIJT GIJ GELUKKIG?
WAARLIJK GELUKKIG? (*)

(Een openhartig gesprek van eenige vrienden.)

~~~~~

Eenige vrienden, die door hunne betrekkingen en den loop hunner lotgevallen, elkander gedurende vele jaren niet gezien hadden, hielden bij eene gelegenheid, voor ieder hunner even belangrijk, eene onderlinge bijeenkomst, ten einde, bij het genoegen om elkander te mogen ontmoeten, tevens openhartig onderling mede te deelen, hoe het hun tot hiertoe in de wereld gegaan was, en tot welk een trap van geluk zij, ieder voor zich, gekomen waren.

Op het vastgestelde uur ter bestemde plaats zaamgekomen, nam A., een voormalig Bankier, het woord: „Ik ben,” zeide hij, „drie en zestig

(*) Naar het Fransche werkje: *êtes-vous heureux? mais pleinement heureux? — Sincères aveux de quelques amis.* Paris 1851, met zeer veel verkorting en verandering.

jaren oud, en reeds een geruimen tijd heb ik mijne betrekking als Bankier verlaten. Van mijn negentiende jaar in een' zeehaven negotie gedreven hebbende, verkreeg ik in twintig jaren een aanzienlijk vermogen. Ik had mijn doel bereikt, en begaf mij in het huwelijk, kreeg kinderen, en genoot huisselijk en ouderlijk geluk. Maar de zucht, om mijn fortuin te vermeerderen, wikkeld mij in ondernemingen, die mij menige zorg baarden. Ik kwam echter alle bezwaren te boven en zag mijn kapitaal aanmerkelijk wassen. Ik begaf mij toen aan het reizen, bezocht vele landen en steden, meestal met genoegen. Maar eindelijk begon mij dat zwerwend leven te vervelen: Ik vestigde mij te X., en verzamelde mij de kostbaarste en uitstekendste schilderijen, verlustigde mij in hare herhaalde beschouwing, en in de vleijende lofspraak van anderen over mijn smaak: maar ook dit begon mij te walgen. Als ik mij in mijn kabinet bevond, was het alsof die schilderstukken mij toeriepen: „wij zullen langer bestaan dan gij. Meer dan drie vierde van uw leeftijd is voorbij;” en ik kreeg een tegenzin aan die schilderijen, die mij mijne, sterfelijkheid herinnerden; ja, ik word voor al wat mij omringt onverschillig, want, schoon ruim bedeed met alles wat ik

wenschen kan, vraag ik mij: wat heb ik er aan, als ik sterf? En, ik zeg het openhartig, dit maakt mij niet gelukkig."

„Dit is mijn geval ook," zeide de Kolonel B. „Van mijn achttiende jaar af in militaire dienst, klom ik van rang tot rang, en vóór mijn zeven en veertigste jaar Kolonel geworden, heb ik veertien jaren dien rang bekleed, en, na veel voorspoed en eer genoten te hebben, leef ik sedert zeven jaren van mijn pensioen en renten, in den schoot van mijne lieve familie. En toch, waar ik ben, of bij wat ik geniet, treedt mij als een kwelgeest voor: „er komt een einde aan alles." Dat woord was het laatste, dat mij een stervende op een slagveld toevoegde. Ik poogde zijne wonden te verbinden, zijne levensgeesten op te wekken, zijn leven te redden: maar hij zag mij met een veelbeteekend oog aan en zeide; „er komt een einde aan alles! vergeet dat nooit: het is nabij," en hij stierf in mijne armen. Dat woord is mij van die ure af bijgebleven; het heeft zóó groote schaduw geworpen op alles, dat mijn genoegen weg is. Wat baten toch al mijne ridderorden, mijn rang, mijne eer? *Er komt aan alles een einde.* Dat denkbeeld verontrust en bedroeft mij. Ik ben niet gelukkig."

» Wat mij betreft," zoo begon nu de Heer C.,

een van de eerste Diplomaten: » op mijn drie en twintigste jaar werd ik secretaris van eene ambassade. Achttien maanden daarna kreeg ik eene geheime zending naar *Zweden*, en bleef dáár drie jaren. Teruggekeerd, zag ik mij meer dan ééne belangrijke betrekking toevertrouwd, en ik doorliep al de rangen van een Staatsman. Ik sta thans nog op eene aanzienlijke plaats. Mijne kinderen zijn aanvankelijk goed geplaatst, en ik heb het vooruitzigt, dat hun fortuin gemaakt is. Met een paar jaren denk ik mij op het land te vestigen, en mijne dagen in genot en rust door te brengen. En toch — ik ben niet gelukkig. Naarmate ik hooger geklommen ben, is het getal van mijne benijders toegenomen. Één hofkabaal, ééne intrigue, één luim misschien van den Vorst is genoeg, om mij diep te doen vallen. Mijn toestand is niet vaster dan het weefsel eener spin, dan een stofhoop.”

» Dat is overdreven,” zeide de Bankier, » uwe verdiensten als Staatsman zijn te algemeen bekend en erkend; gij hebt u te veel vertrouwen verworven onder alle standen, dan dat ge uwe *positie* met die eener spinneweb of een hoop zand zoudt mogen vergelijken.”

» Ik dank u voor uwe gunstige gedachten,” antwoordde de Staatsman, » maar ik ben te wel

bekend met de geschiedenis, dan dat ik niet weten zou, hoedanig mijn toestand is. In alle gevallen, als men langs een ladder opklimt, om eene hoogte te bereiken, dan doet men dat met grooten moed en rekt zich gelukkig, als men eindelijk den hoogsten trap en dus het doel bereikt heeft; maar het afklimmen is niet zoo aangenaam, en op den laagsten trap vindt men het einde. Ziet, het komt toch eenmaal ook voor mij. Al leef ik nog twintig jaren — dat twintigste jaar is dan toch grenspaal. En dan?

» Wat mij betreft, » zeide daarop de Heer D., een man van letteren, » het is niet zoo zeer dat afklimmen, wat mij verontrust, maar uwe vraag: *wat dan?* Gij weet, ik heb mij door mijne studiën — waarom zou ik het in dezen vriendenkring niet zeggen? — een' grooten naam gemaakt. Mijne schriften zijn met graagte ontvangen en gelezen, en in alle kringen, waar wetenschap en smaak heerschen, word ik zoo geëerd, dat de wierook des lofs mij wel eens bedwelmt. Maar vraag ik mij zelve, wat mij prikkelt, om dien te verdienen, dan is het niet de zucht om nuttig te zijn, die mij drijft, maar het is eigenliefde, eerezucht, roem. En die roem? ach! eene luchtverheveling is hij. Morgen treedt een ander op, en verdringt mij. Of

gebeurt dit niet, blijft mijn naam ook na mijn' dood in eere, wat heb ik er aan? Zoo de nakomelingschap mijn' naam in aandenken houdt, zij zal het ook dien van hen doen, die zich door hunne boosheid en wreedheid berucht gemaakt hebben. Wat heb ik dan vooruit? Welke bewustheid zal ik er van hebben, zoo men mij roemt en hen laakt? Wat beteekent dus een naam? Och, lieve vrienden! ik wil niet zwaarmoedig zijn, maar eer van menschen brengt geen geluk aan. En schoon ik er het genot van najage, ik besef het hoe langer zoo meer, dat zij eene aangenaam riekende roos is, maar die scherp stekende doornen heeft, spoedig verwelkt en ontbladerd in het stof valt."

» Welk treurspel voert gijlieden toch op!" riep de Heer E. met de opgeruimdheid, die hem eigen was, zijnen vrienden toe. » Hoe werpt gij aldus op alles de donkerste schaduwen? Laat ons liever het genoegelijke, dat in het leven te genieten is, in oogenschouw nemen. Gij weet, ik heb ook reeds zestig jaren achter mij, en ik ben zoo vlug niet meer als vroeger. Maar wat doet er dat toe? Ik ben gezond en heb geld. Men behandelt mij met onderscheiding; men noodigt mij op allerlei partijen; men hoort mij gaarne spreken. Ik ben misschien van veel

belang en niet zonder nut voor sommige familiën. Geen vijand hebbende, smaak ik niets dan genoeg in den kring mijner talrijke en hartelijke vrienden. Wat wil men meer? Gij hebt dat genot zoo goed als ik, en misschien nog meer. Wat beklagt gij u dan? Ik voor mij hoop dat het nog lang zóó duren mag."

» En als het eens ophoudt?" zeide de Kolonel, » wat dan?"

» Wat dan?" antwoordde E. lagchende; » daarover bekommer ik mij niet."

» Spreek zoo niet, als het u belieft," hernam de Kolonel. » Wij hebben eene ziel en die blijft in wezen."

» O ja," antwoordde E. » maar waarom het genoeg van het oogenblik te storen door bekommering dáárover?"

» Waarom?" zeide de Bankier. » Werd niet onlangs de Generaal G., bij het uittreden van zijn rijtuig, door eene beroerte getroffen? En kan u dat ook niet overkomen?"

» Zoo spoedig niet, mijn vriend!" was het antwoord van E. » Ik neem mij in acht, ik waak over mijne gezondheid; ik ben krachtig en sterk."

» En toch vergankelijk, geen oogenblik zeker van uw leven," was de algemeene aanmerking,

die E. zoo veel te meer trof, omdat zij op een zeer ernstigen toon werd voorgedragen. Ja, toen men hem vroeg, of hij geene oogenblikken van verveling en afmatting, of hij geene slape-looze nachten en dan onaangename gewaarwordingen en ontrustende gedachten had, kon hij dat niet ontkennen. Hij verklaarde zelfs, dat hij reeds de ondervinding had, dat hij bij menigeen minder gezien en welkom was, omdat men aan jonge lieden boven hem de voorkeur begon te geven. »Maar,» zeide hij, »dat kan niet anders; dat ligt zoo in den loop der wereld. Dat moet ik mij getroosten.»

»En als gij dan van allen verlaten wordt, waarin zult gij dan uw geluk vinden?» vroeg de vijf en zeventigjarige Regtsgeleerde F., die tot hiertoe gezwegen had. »Bedrieg u zelve toch niet. Gij weet, ik ben in mijne loopbaan zeer gelukkig geweest. Ik heb fortuin, achting, eer en eindelijk een' aangenamen levens-avond; maar dit alles maakt mij niet gelukkig. Mijn zandlooper leert mij, dat naarmate de zandkorrels zich op den bodem vermeederen, haar getal in de hoogte afneemt; en zoo beschouw ik mijn leven; het loopt ten einde. Hetgeen men voorspoed, goeden naam, huisselijk geluk, vriendschap, gezelschap noemt, zijn de zand-

korrels, die de eene na de andere verdwijnen, tot dat er geen overblijft."

» *En daarna volgt het oordeel,*" antwoordde G.
 » Het oordeel, mijne vrienden! Ik stond onlangs bij het sterfbed van een' vriend mijner jeugd. Naauwelijks was hij meer in staat mij toe te spreken, maar met eene flauwe stem fluisterde hij mij toe: »denk aan het oordeel." Dat woord heeft mij diep getroffen. Gij weet, ik heb als aardrijks- en natuurkundige een' goeden opgang gemaakt. Ik heb mijn leven geheel aan de wetenschap gewijd, zonder mij met godsdienst te bemoeijen. De natuur was mijn God. Maar sedert mijn vriend dat woord: »denk aan het oordeel," met stervende lippen als zijn laatste vriendschaps-woord, mij toegevoegd heeft, ben ik gaan nadenken, en de gedachte: »er is een God, die mij oordeelen zal," zij maakt mij ongerust. Zij doet mij de toekomst met vreeze te gemoet zien."

» U?" riep E. hem toe. » U? Ik vraag het aan u allen, mijne vrienden! kent gij een opregter, braver, achttingwaardiger, deugdzamer mensch, dan onzen G.? En die zou voor het oordeel vreezen?"

» Ik dank u voor *uw* gunstig oordeel over mij," hernam G., » maar het oordeel van een

alwetend, heilig, regtvaardig God is geheel anders dan dat van menschen, die aanzien wat voor oogen is, en het hart niet kennen."

»Dat stem ik u toe," zeide C., »maar ik geloof, dat men zich het Opperwezen niet als een strengen Regter, maar veeleer en alleen als een Vader vol barmhartigheid moet voorstellen."

»Ik wil dit gaarne," was het antwoord van G., »ik houde dit mij zelve dagelijks voor, en toch kan ik daarmee de beschuldigingen van mijn geweten niet afwijzen. Ik heb de liefde Gods zoo ondankbaar beantwoord; ik heb haar verbeurd."

»Zoo ontbreekt ons dan niets dan dat wij vrede zoeken bij God door CHRISTUS JEZUS."

Op dit zeggen van den grijzen F. sloeg E. de handen zamen, en zeide glimlagchend: »gij wilt dan dat wij fijn, pieus, kophangers worden? Nu, wat mij betreft, dat laat ik aan zwakhoofden en vrome zusjes over."

Terwijl hij dit zeide, kwam Doctor H. binnen. Hij verontschuldigde zich over zijne late komst met zijne praktijk, die hij niet had kunnen of mogen verzuimen. Men bragt hem spoedig op de hoogte van het gesprek, en vroeg hem, of hij zich gelukkig, waarlijk gelukkig gevoelde? Hij antwoordde: »Ja, ik meen gelukkig, waarlijk

gelukkig te zijn. Niet omdat ik rijk, geëerd, gezegend ben in mijnen huisselijken kring, en eene goede en, mag ik het zeggen? voorspoedige praktijk heb. Ik ben daarvoor regt dankbaar, en acht dit alles hoog. Maar daarmee heb ik geen vrede voor mij zelve. Ik geloof, dat ik mij zelve heb leeren kennen. Althans ik ben mij bewust, dat ik innerlijk niet ben, dien ik uiterlijk vertoon. Ik vinde in mij vele verkeerde beginselen, tallooze onreine neigingen, een heir van driften, begeerten en bedoelingen, die mij niet slechts beschaamd maken voor mij zelve, maar vooral voor God, en die mij in zijn heilig oog verwerpelijk doen zijn. Dit gevoel van mijne zedelijke onreinheid heeft mij reeds lang gedrukt, en hoewel ik voor de menschen mij onberispelijk trachtte te gedragen, ik besepte, dat ik het niet was voor God, dat ik voor zijn alwetend, heilig oog niet bestaan kon. Maar ik heb mijne toevlugt genomen tot zijne vergevende genade in CHRISTUS JESUS. Ik heb mij op dien eenigen weg, door God zelve geopend voor den schuldigen, begeven, en mij aan den Zaligmaker toevertrouwd met geheel mijn hart; zóó heb ik rust gevonden voor mijne ziel en blijdschap en troost. Ik mag het zeggen, tot roem van Gods genade in CHRISTUS, ik ben gelukkig."

Men zweeg. Men was getroffen. Men wist niet, wat te antwoorden. De Doctor vervolgde: » Aan eene ongedachte ontmoeting heb ik het te danken, dat ik geleerd heb, mijn geluk te zoeken, waar het alleen te vinden is. Ik werd geroepen bij een arbeider, die aan de tering lag. Ik ontdekte zeer spoedig, dat zijn toestand doodelijk was. » Gij bevindt u, » zeide ik, » in een ongunstigen staat. » Ja, » antwoordde hij, » zoo als gij dat noemen wilt. Naar het ligchaam geloof ik, dat het zoo is; maar ook anders niet. Ik gevoel mij gelukkig; omdat ik geloof in CHRISTUS, omdat de liefde Gods uitgestort is in mijn hart door den heiligen Geest; omdat ik eene hoop heb voor de toekomst, die mij niet beschamen zal. Wat zou er van mij worden, welk een troost zou ik kunnen hebben en aan mijne vrouw nalaten, zoo ik niet wist, welk geluk mij aanvankelijk ten deel valt en na dit leven wacht? » Diep was de indruk dezer toespraak op mijn gemoed, en hoe meer ik dezen kranke naar het ligchaam bezocht, des te meer troffen mij zijne woorden zoo vol kalmte, zijn geloof zoo vol eenvoud, zijne hoop zoo vol blijdschap en troost. Mijn hart zeide mij: » hier wordt het ware geluk gevonden. » Ik begon meer te hechten aan dat woord: JESUS CHRISTUS is in

de wereld gekomen om zondaren zalig te maken; het bloed van Gods Zoon reinigt van alle zonden. Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. Ik begon ernstig over mij zelve na te denken; ik doorzocht mijn hart; ik zag duidelijk in, dat mijne godsdienstigheid tot hiertoe meer schijn dan wezen was geweest; dat het regte beginsel, geloof en dankbare liefde, mij ontbroken had. Ik deed belijdenis, oprechte belijdenis van mijne overtredingen voor den Heere. Ik droeg mij op aan Gods genade in CHRISTUS. Ik geloofde, dat JEZUS ook mijn Zaligmaker wezen zou, wanneer ik mij alleen aan Hem toevertrouwde. Ik geloofde — en ik vond rust.”

»Hoe?” zeide G., »hoe zijt gij er zeker van, dat gij u niet vleit met eene ijdele hoop? JEZUS heeft u toch niet uit den hemel toegeroepen, dat Hij uw Heiland is. Hoe weet gij het dan met volle zekerheid?”

»Uit het Evangelie, mijn vriend!” antwoordde H., »uit dat *getrouw en alle aanneming waardig woord*, waarin ik het getuigenis vond, dat God van zijnen Zoon getuigd heeft. En indien ik dan menschen geloof op hun woord, het getuigenis Gods is meerder. Op dit getuigenis, dat God ons het eeuwige leven, het onvergankelijk

en waar geluk gegeven heeft in zijnen Zoon, en dat die den Zoon aanneemt en heeft, ook dat leven, dat geluk bezit, ga ik te geruster aan, omdat ik ook het getuigenis in mij zelven heb, in het helder licht, dat mij omstraalt en mij de dingen uit het ware oogpunt doet beschouwen; in de rust des gemoeds, die ik smaak, nu ik in God mijnen Vader eere; in den troost, dien ik geniet onder alle omstandigheden des levens; in den lust, dien ik heb, om in liefde tot God en CHRISTUS en tot mijnen naasten te leven; in den afkeer, dien ik gevoel van alle zonde; in den strijd, dien ik strijde, om dagelijks wijzer en reiner te worden, en meer waardig mijne roeping gezind te zijn en te wandelen."

» Regt zoo," zeide de Kolonel, » zoo is het. Ja, dat alleen kan ons gelukkig maken: het geloof aan de vergeving onzer zonden, en het leven, dat daaruit voortspruit tot eer van God en CHRISTUS. Ik dank u duizendmaal, lieve vriend! dat gij ons het oog geopend en den weg gewezen hebt, dien wij niet kenden, schoon wij dien zochten, den weg tot het waar en bestendig geluk."

» Ja maar," merkte een der vrienden aan, » dat is alles goed gezegd en schijnt voortreffelijk: is het echter wel meer dan bespiegeling? Wat wordt er van de deugd, van de menschlie-

vendheid, van de vreugde, die het weldoen aanbrengt?" » En," voegde een ander er bij, » wat wordt er van het levensgenot? Wat heeft men aan de wereld, aan eer en rijkdom, aan menschengunst en achting, als men zichzelf beschouwt als een zondaar, en meent genade te behoeven, om behouden te worden, als men steeds in hooger sfeer omwandelt?"

» Mag ik u daarop antwoorden," zeide H., » het leven van een Christen is geen bespiegelend leven. Die het daarin gezocht hebben, gelijk de kluzenaars en kloosterlingen, zijn geheel op een dwaalweg. De Christen moet alzóó wandelen, gelijk zijn Heer gewandeld heeft. De menschlievendheid, weldadigheid staan hoog bij hem aangeschreven. Hij beoefent die dagelijks, want het geloof zonder werken is een dood geloof. Maar hij beoefent ze niet om zich zelve te behagen of er zich op te beroemen, maar uit dankbaarheid en liefde. In den vorigen winter heb ik vele armen bezocht en ondersteund. Zij zijn in het voorjaar mij komen bedanken en hebben gezegd, dat zij mij gaarne, waar zij konden, van dienst zijn zouden, en meer dan één hunner heeft metterdaad zijne betuiging bevestigd. Zoo wil ook de Christen het steeds toonen, dat hij God en CHRISTUS in alles wenscht

te behagen. Hoe opregter en levendiger zijn geloof is, zoo veel te grooter zal zijne liefde zoo veel te ijveriger zijne beoefening der godzaligheid zijn. Hij wordt daardoor geen wereldhater, maar zoekt in de wereld nuttig te zijn. Hare genoegens mogen het doel niet zijn, dat hij najaagt; hij geniet ze echter, maar met matigheid; hij hecht er zijn hart niet aan; hij geniet ze met dankbaarheid en tot eer van God. Waar de werelddienaar zich zelve vergeet, geeft hij acht op zich zelve; waar die zichzelve verwaarloost, tracht hij zich zelve te behouden. Van alle dweeperij afkeerig, leeft hij in zijnen kring zóó, dat hij de harten aan zich tracht te verbinden door liefde, en waar hij alles aan Gods genade in CHRISTUS toekent, en geen' anderen steun heeft voor zijn hart dan in haar, het is niet, opdat hij haar tot een dekmantel der zonde zou maken, maar integendeel tot een prikkel ter beoefening van ware dankbaarheid."

» Mijne vrienden!" zoo sprak nu de vijf en zeventigjarige grijsaard, » wij hebben het elkander openhartig beleden, dat wij in onzen uitwendigen gelukstaat het ware geluk niet gevonden hebben. Onze vriend H. heeft ons den regten weg gewezen, die tot het geluk leidt. Wij gaan nu uit elkander. Weldra zal

ik, en gijlieden ook, het einde van ons aardse leven bereikt hebben. O! dat wij leven, gelijk wij wenschen te sterven; leven door het geloof des Zoons Gods! Dat zij onze toeleg: dan zullen wij vrede hebben, gelukkig, waarlijk gelukkig zijn. Wat mij aangaat: ik en mijn huis, wij zullen voortaan den Heere dienen. En gijlieden?"

» Amen, » zeiden zij, „ wij vereenigen ons in deze keuze en dat voornemen met u. »

Zij baden met elkander, om aan deze keuze getrouw te blijven; en de Heer hoort zulk bidden gaarne.

A 2431802

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJF & ZONEN
zija verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes:

	Cents.		Cents.
1. Peter Lohbeek	15	49. Als God werkt, wie zal dan	
2. De welbestede Staiver	10	keeren?	15
3. De Weyer uit Welsh.	07½	50. De Soldaten-dochter.	10
4. De kleine Bewoner van het		51. Het gelukkige Sterfbed	10
Anvergneſche Gebergte.	10	52. De weg en het middel	15
5. Arme Sara	07½	53. De Gast zonder Brailofſtkl.	07½
6. De jonge Hutbewoonster	22½	54. Treffend voorbeeld.	07½
7. Opwekking te Elberfeld	05	55. Levensſchets van Biumhardt	15
8. De Ierſche Boer	10	56. Hadara, een jong Abyſſiniër	0½
9. Elisabeth Cunningham	20	57. De Oude Geneeſheer.	10
10. John Robens, de Matroos.	10	58. Roepſtem des Heeren	15
11. Uitbreiding van de Parabel	10	59. Anna Walsh.	07½
12. Koionel Jacob Gardiner.	17½	60. Eerſte zending te St Thomas	15
13. De Stroopers-dochter.	10	61. Thirza, ...	20
14. De Bode met goede tijding	15	62. Vroege Godsvrucht.	07½
15. Jansje Allan	15	63. De Ruſſiſche Kleermaker.	07½
16. Zonderlinge tuſſchenkomst		64. Kenmerk. v. een kind Gods.	07½
der Voorzienigheid	07	65. Overtuiging verwaarloosd	12½
17. Levensber. van Amelia Gale	10	66. Een woords aan jonge Moeders	07½
18. Sara Hill.	15	67. De onbekende Zending	0½
19. De Geſchied. van Mary Smith	12½	68. Mevrouw Rumpff	10
20. De Dorps-predikant.	10	69. Opmerkelijke leiding Gods	07½
21. De waarheid van het Evang.	10	70. Een nieuw Traktaatje.	10
22. Kracht des geloofs	10	71. De vrome Landman	07½
23. Herman de Houtbakker	12½	72. Ged. over de Eeuwigheid.	07½
24. Laatste uren v. John Cowper	10	73. Maria.	10
25. Het einde van den tijd.	10	74. William	07½
26. Wat God bewaart, is wel		75. De Christen in het Gasth.	05
bewaard	15	76. Lord Teignmouth	10
27. Wie zijt gij? Wat heb t gij		77. Leven van Schwartz.	08
te doen?	10	78. Wie zoekt die vindt.	05
28. De Weerhaan van het Kasteel	12½	79. Levensb. van een' Soldaat.	05
29. Eben-Haëzer in Latakko.	10	80. Pacalsdorp.	07½
30. Indiaanſche Bekeerlingen	10	81. Onnoodige zorgen.	0½
31. De Christen-ſeften.	05	82. Zachéus	08
32. Verhaal van 2 Predikers	07½	83. Twee Bureau	10
33. De Tijd en de Eeuwigheid.	10	84. De bekeer. van A. H. Franke.	4
34. Kortzucht. Berigtaanallen	10	85. Blandina	7½
35. Johan Coenraad Ter Linden.	07½	86. Bode van een Grijsaard.	10
36. Een Beroep op het hart.	12½	87. Het Huisgez. te Heatherdale	15
37. De Landman in den Elzas.	10	88. Christ. onder Hottentotten.	5
38. Storsgevallen van zeven		89. Aärons dood.	15
bekeerde Heidenen	10	90. Het Paaschfeest.	10
39. Levensloop van C. L. Töpfer	07½	91. Leven van Chriſſoſtomus	7½
40. Eenige bijzonderheden uit		92. Het Geheimz. in den Christen	5
het leven van Morrison	15	93. Jacob Wilson	15
41. Lydia S.	07½	94. De eerste Kerkgang	10
42. Hugo Bourne.	07½	95. Wanneer ben ik enz.	6
43. De Christelijke viering van		96. Overeenk. Christel. Gods.	5
den Zondag	05	97. Zendingſgave.	15
44. Henry Obookiah.	10	98. De zwarte knecht	10
45. De Zendingen in Groenland	15	99. Valsche Overleggingen	10
46. Het bezoek bij een kranke.	15	100. De Bedelaar.	5
47. Brieven van een' Leeraar.	15	101. Samuel Mills	5
48. Polycarpus.	10	102. Triumfhoog van Titus.	6